

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla III.rendű felperes neve ügyvéd által képviselt I.rendű **felperes neve** (I.rendű felperes címe) I.r., II.rendű **felperes neve** (II.rendű felperes címe) II.r., III.rendű **felperes neve** (I.rendű felperes címe) III.r. **felpereseknek** dr. Kőrössy Mária ügyvéd által képviselt I.rendű **alperes neve** (I.rendű alperes címe) I.r. és I.rendű **alperes nevené** (I.rendű alperes címe) II.r. **alperesek** kártérítés megfizetése iránt indított perérban a Zala Megyei Bíróság 2007. október 8. napján kelt 5.P.21.278/2007/5. számú ítélete ellen a felperesek által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a I-II-III.r. felperes 15 nap alatt egyetemlegesen megfizetni az I-II.r. alperesek, mint egyetemlegesen jogosultak részére 100.000.- /Egyszázezer/ Ft másodfokú perköltséget.

Kötelesek az I-II-III.r. felperesek az állam részére az adóhatóság felhívására megfizetni 260.000.- /Kettőszázhatvanezer/ Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A megyei bíróság ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesek, mint egyetemlegesen jogosultak részére 15 napon belül 2.166.000.- Ft-ot kártérítés címén.

Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasítva kötelezte egyetemlegesen a felpereseket az állam javára 240.000.- Ft feljegyzett kereseti illeték, az alpereseket egyetemlegesen szintén az állam javára 120.000.- Ft feljegyzett

kereseti illeték megfizetésére azzal, hogy a felek viselik a saját perköltségüket.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a perbeli szakvélemény szerint a felperesek ingatlana teljes egészében elveszítette korábbi panorámáját, aminek megléte annak idején a felpereseket az épület jelenlegi kialakítására inspirálták (terasz, szalonnasütő, nyílászárók kialakítása, dolgozószoba tájolása, stb.). Az ingatlan elveszítette intimitását, mert az alperesi lakóházból közvetlen rálátás van a felperesi nappaliba és teraszra. A terasztól 6 méter távolságban a felperesi épület teljes hosszában, vele párhuzamosan elhelyezett lakóház falazata bezártságot, nyomott érzetet kelt. A felperesi ingatlan elveszítette kertvárosi jellegét. Forgalmi értékcsökkenés következett be, amelyet a jelenlegi forgalmi érték, azaz 65.500.000.- Ft 10 %-ában, azaz 6.550.000.- Ft-ban állapított meg a szakértő.

Az alperesek ingatlana megszerezte a korábbi felperesi panorámát, megtartotta kertvárosi jellegét. A felépítmény jobban illeszkedik a terepbe. A tervezési, kivitelezési hiányosságok az egydimenziós épület tömegében, homlokzati megjelenésében rejtve maradnak. Az ingatlanforgalmi értékben értéknövekedés következett be, amely az alperesi ingatlan jelenlegi forgalmi értéke 9.915.000.- Ft-nak a 10 %-a, jelenleg 991.500.- Ft.

Rögzítette a megyei bíróság, hogy az általa tartott helyszíni szemlén a szakvéleménnyel egyezően állapította meg, hogy a felperesi felépítmény a benapozottságát nem veszítette el, az intimitás pedig annyiban sérült, amennyiben egy szomszédos ingatlan felhúzása a kertvárosban ezt érinti. Az intimitás a zöld növényzet ültetésével helyreállítható, és ha a zöld növényzet jótékony takaró hatása érvényesül, akkor a szomszéd falazata helyett a növényzet látványával a nyomott érzés is megszüntethető.

Kiemelte a megyei bíróság, hogy álláspontja szerint a szomszédos telek beépítésével a kertvárosi jelleg nem veszthető el.

Az alperesek felépítménye az utcában lévő többi házhoz igazodóan a beépítési vonalban épült, tömege nem kirívó. A felépítmény félkész állapotban van. Ha az épület külső vakolatot és színezést kap, nyilvánvalóan kedvezőbb látványt fog nyújtani. E tekintetben a felperesek kedvezőtlennek érzett helyzete ily módon átmeneti.

A felperesek olyan helyre építették a teraszt, ami az utca felől a kellő intimitást biztosítja, de az alperesek felől semmiképpen sem, mivel az alperesi telekhatárhoz közel van, és az alperesi udvarhasználat is az intimitás

ellenében hat. Ha az alperesek az eredeti helyre építkeznek, a felépítmény az utcafronthoz olyan közel lett volna, hogy szükségszerűen nagyobb mértékben használják az udvar hátsó részét, azaz épp a felperesek terasza előtti területet.

Ezek olyan szükségszerű zavarások, amelyre kertvárosban is számítani kell, ezért a szomszédos ingatlan meglétéből eredő intimitásvesztésnek kártérítést kiváltó hatása adott esetben nem lehet.

A panoráma alatt jelen esetben nem közvetlen közelről élvezhető panorámát kell érteni, hanem a peres felek ingatlanának magasabban fekvő pontjáról az alperesi ingatlan felé elnézve a szomszédos háztetők felett a távolban látható kilátásról van szó.

A megyei bíróság álláspontja szerint számítani kellett a felpereseknek olyan panoráma elvesztésére, amely a szomszédos ingatlan beépítettségének függvénye.

A felperesek azt adták elő, hogy a szomszédos ingatlannál az utcafronton található 20 m² alapterületű gazdasági felépítményről azt a következtetést vonták le, hogy a szomszédos telek magasabb pontja nem lesz beépítve. Az alperesek 2-3 hónappal később kezdtek építkezni. Az eredetileg a 10 méterre az utcafronthoz közelebbi felépítmény helyét az I.r. alperes azért változtatta meg, mert az a telek mélypontjában épült és a felperesi ingatlanon folyó tereprendezésből azt az egyébként téves következtetést vonta le, hogy onnan a csapadék át fog folyni és az épületet károsítja. Előadása szerint az önkormányzatnál érdeklődött és azt a választ kapta, hogy tiltó rendelkezés hiányában nincs akadálya annak, hogy 10 méterrel feljebb építse meg a házát.

A terv módosulását viszont anélkül kezdte végrehajtani, hogy ezt a szomszédaival közölte volna, és a felperesi ingatlannak már a földszinti válaszfalai is álltak, amikor észrevették az eltérő helyen történő alperesi építkezést.

Az alperesek változtatásra a felperesek érdekei miatt nem voltak hajlandók azzal, hogy a jelenlegi hely előnyösebb a felépítménynek és ők is élvezni szeretnék a panorámát. A szakértői vélemény alperesek álláspontját a kedvezőbb elhelyezkedés tekintetében visszaigazolta. A jelenlegi helyen megvalósított felépítmény az egész ingatlan forgalmi értékét 10 %-al emelte, ezért az alperesek szempontjából nem volt szükségtelen a zavarás.

Az eredeti helyén megvalósított ház panorámáját elveszíteni esztétikailag is hátrányosabb megoldás lett volna, a szomszéd érdekében le kellett volna mondaniuk ingatlanuk előnyeiről és 10 %-os értékcsökkenést kellett volna elszenvedniük.

A bíróság álláspontja szerint az alpereseket nem lehet eltiltani attól, hogy a meglévő telekingatlannak azon a pontján építsék fel a házukat, amely számukra kedvezőbb, előnyös.

A felperesek hiába nem számítottak, ténylegesen számítaniuk kellett volna arra, hogy esetleg a szomszéd telek beépítésre kerül, ezért a szomszéd ingatlana felé tájolt terasz előnyei nem véglegesek, a kilátás megléte a szomszéd szándékától függ.

A szomszéd zavarása csak abban az esetben lenne szükségtelen, ha az utcafronthoz közelebb megvalósítandó épület nem lett volna az alperesek számára több szempontból is előnytelenebb, mint a mostani hely és értékcsökkenést nem okozott volna.

A szükségtelen zavarás abban valósult meg, hogy az alperesek a felépítmény helyét anélkül változtatták meg, hogy arról a szomszédjukat tájékoztatták volna. Amennyiben késedelem nélkül közlik a szándékaikat, abban az esetben a felpereseknek lehetőségük lett volna, hogy a megkezdett építkezés terveit még időben megváltoztassák akként, hogy a telek előnyös adottságait kihasználva megőrizték panorámáját, illetve a teraszt, nappalit másfelé tájolják.

A felperesek előadása szerint az alperesi szándék ismeretében lehetőségük lett volna előnyös változtatásra, amely nem okoz az ingatlanoknál ilyen nagyságrendű értékcsökkenést, illetve közérzetromlást.

A megyei bíróság a felek érdekeit összemérve az alperesek részéről a szükségtelen zavarás mértékét a felpereseknek a beépítéssel okozott értékcsökkenés 1/3-ában, azaz 2.160.000 ft-ban állapította meg a Pp.206.§./1/ bekezdése alapján.

A bírósági szakértő a jelenlegi értékviszonyok alapján számolta ki a forgalmi értékcsökkenés összegét, ezért a bíróság is a jelen értékkel számolt, ezért visszamenőleg a felpereseket késedelmi kamat nem illeti meg.

Ugyancsak alaptalannak találta a bíróság a felperesek keresetét az eredeti állapot helyreállítása tekintetében.

Ismételten kiemelte, miszerint az alpereseknek ugyanúgy joga van a panorámához illetve, hogy az ingatlanjuk előnyös adottságait kihasználják, ezért nincs olyan indok, amely az alperesi felépítmény lebontását alátámasztaná. Emellett a bírói gyakorlat sem ismeri el a kilátás elvesztése miatti érdeksérelmet olyan súlyúnak, amely odáig vezetne, hogy a polgári perben eljáró bíróság az építési hatóság jogerős határozatával, illetve a közigazgatási perben hozott döntéssel szemben akár a Ptk.355.§./1/ bekezdése alapján az épület lebontását rendelhetné el.

A polgári perben eljáró bíróság kizárólag a kártérítés megállapítására szorítkozhat, ezért a bíróság a felperesnek a Ptk.355.§./1/ bekezdése alapján előterjesztett elsődleges kereseti kérelmét az épület lebontása tekintetében elutasította.

Kiemelte a megyei bíróság, hogy szomszédjogi vita esetén érdekek összeméréséről van szó, nehéz eldönteni, hogy mi tekinthető szükségtelen zavarásnak akkor, mikor szinte egyidejűleg építkező szomszédoknál az egyiknek arányaiban ugyanakkora hátrány az, mint ami a másiknak előny. Nem vehető figyelembe, hogy az egyik szomszéd drága költségvetésű házat épít, míg a másik ingatlan bekerülési költsége jóval kisebb, mivel a saját ingatlana mindegyik szomszédnak egyaránt fontos.

Ismételten hangsúlyozta azonban a megyei bíróság, hogy az alperesek tájékoztatás nélkül úgy és akkor változtatták meg a felépítményük helyét a felperesekre hátrányosan, amikor azoknak már nem volt lehetőségük a kárenyhítésre, ezért az alperesek kártérítő felelőssége nem csak a Ptk.100.§. és 339.§-a alapján, hanem a Ptk.6.§-a alapján is fennáll e többlettényállási elemre figyelemmel.

A fentiek szerint a megyei bíróság az alpereseket csak részbeni kártérítésre kötelezte, e körben figyelembe vette azt, hogy a kialakult szomszédjogi vitából adódóan az alperesek is rendkívül hátrányos helyzetbe kerültek. Míg a felperesek az elmúlt 1 év alatt is az ingatlanukon jelentős beruházást valósítottak meg 20 millió ft értékben, addig az alperesek számára az ingatlan továbbépítése a bontási fenyegetettség miatt is lehetetlenné vált, és évek óta egy 23 m² lakóterületű felépítményben élnek két kiskorú gyermekükkel együtt. Ezért az elszenvedett értékcsökkenés 1/3-a elégséges a felpereseket ért kár kiküszöbölésére.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek annak megváltoztatása, elsődlegesen az eredeti állapot helyreállítása, másodlagosan a teljes, 6,5 millió ft-os értékcsökkenés és annak 2005.november 1-től kezdődően számított kamatai valamint a perköltségek megfizetése iránt.

Előadták, hogy az elsőfokú ítélet nem a Győri Ítéltábla Pf.I.20.255/2006/6.számú döntésében foglalt iránymutatásának megfelelően született, az eredeti állapot helyreállításának lehetőségét az elsőfokú bíróság teljes egészében elvetette, nem kellően értelmezte a bontás és az eredeti állapot helyreállításának különbségét.

Kérték a tényállást kiegészíteni azzal, hogy a felperesek az építési hatósági szakban is észlelték és sérelmezték, hogy továbbépítés esetén jelentős káruk lesz, már 2002.júniusában, abban az eljárásban a felperesek bontási kérelmet érvényesítették. Az alperesek csak 2004.szeptember 30.napján kértek fennmaradási és továbbépítési engedélyt. A Zala Megyei Bíróság, mint közigazgatási bíróság érdemben nem is vizsgálhatta az ügyet. A Zala Megyei Bíróság 2.K.20.413/2005/9.számú ítélete meg is állapítja, hogy az építési hatósági eljárási szakban a felperesek minden szabályos joggyakorlástól elzárásra kerültek, így jogvédelmet a későbbiekben csakis polgári peres úton kereshetnek káruk érvényesítése érdekében. A felpereseket a Ptk. kártérítésre vonatkozó valamennyi jogintézménye megilleti.

2005.október 1-én alperesek a károkozás biztos tudatában folytatták az építkezésüket és közel 15 nap alatt emelték szerkezetkész szintig az építményt, ami azóta változatlan állapotban áll. Sérelmezték az ítélet 2.oldal 8.bekezdésében tett azon megállapítást, hogy a szomszédos ingatlan esetén az intimitás akkor is sérül, ha az alperesek a felépítményt 10 méterrel előbb helyezik el, mert ez a tényekkel ellentétes.

Sérelmezték, hogy az ítélet a felperesi keresetet nem helyesen tartalmazza, a felperesek a jelen perben a kártérítési mód meghatározásaként az eredeti állapot helyreállítását kérték és nem bontás elrendelését.

Az elsőfokú bíróság a helyszíni tárgyalásra hivatkozva felülbírált a szakértő szaktudásán alapuló szakvéleményét az intimitás elvesztéséről, amire nincs kompetenciája.

Megismételve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataikat előadták, hogy ha az alperesek építkezése előbb történt volna, úgy a felperesek nem a jelenlegi

helyére építették volna saját házukat, számolniuk kellett a felpereseknek az alperesek építkezésével, kerthasználatával, de alperesek építési engedélye nem a jelenlegi helyére szólt. Az alperesek szabályos építési engedélyüktől önkényesen indok nélkül tértek el, ezért a jelen helyzet az ő hibájukból állt elő.

Az alperesek az engedélytől való eltérő építést eredetileg a vízbefolyástól való félelmükkel indokolták, ezt a szakvélemény cáfolta, a szakvélemény beszerzése után jutottak arra a következtetésre, hogy nekik előnyösebb a jelenlegi elhelyezkedés, azaz az eltérő építkezésnek nem ezek voltak az indokai. Saját felróható magatartására, előnyök szerzése végett pedig senki sem hivatkozhat.

Az alperesek károkozó magatartással juthattak értéknövekedésben megjelent vagyoni előnyhöz, azonban az alperesi értéknövekedés a Ptk.361.§-a szerint más rovására nem vehető figyelembe.

A felperesi oldalon semmiféle olyan negatív körülmény, amely a kártérítési mód megállapításánál értékelhető lett volna nem merült fel, a károkozás észlelésekor haladéktalanul megtették a szükséges lépéseket a kár elhárítása érdekében, felvették a kapcsolatot az alperesekkel, valamennyi törvényes lehetőséget igénybe véve eljárak a közigazgatási eljárásban, előzetes bizonyítást kértek az alpereseknek a kárral való szembesülése, további kár elkerülése érdekében, ezért kármegosztás alkalmazásának nincs indoka.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Álláspontjuk szerint a Zala Megyei Bíróság a közbenső ítélet meghozatala után az ítéltábla döntésének szellemében folytatta az eljárást, az eredeti állapot helyreállítása másképp nem elképzelhető, csak ha az egész felépítmény elbontásra kerülne. Ezt pedig a bíróság nem rendelheti el.

A felpereseknek módjuk lett volna megvásárolnia azt az ingatlant is, amelyet később az alperesek vásároltak meg, így sokkal nagyobb területen uralhatnák a helyzetet, sokkal nagyobb területet alakíthattak volna saját elgondolásuk, hosszabb távú elképzelésük szerint.

Azzal a felperesi állítással, hogy soha nem építkeztek volna arra a helyre, ahol most a házuk van, ha az alperesi építkezés előbb történt volna nem lehet mit kezdeni, mert a múlt idejű feltételes móddal kapcsolatban bizonyítást lefolytatni nem lehet.

Valótlan az, hogy a felperesi ingatlan teljes egészében elveszítette volna a panorámáját, az is valótlan, hogy az alperesek által szerkezetkész állapotba hozott építmény elkészülte után, használatbavétele esetén a felperesek ingatlanának intimitását elvesztené annál is inkább, mert az alperesi ingatlantól dél-nyugatra eső területekről, vagyis azokról a szomszédos ingatlanokról, amelyek még az alperesi ingatlannál távolabb esnek a felperesi ingatlanhoz képest, nagyobb a rálátás a felperesi ingatlanra.

A perbe bevezetett szakértő alátámasztotta, hogy az alperesek az építési vonalban helyezték el a felépítményt, igaz, hogy az építési engedélyezési tervtől először eltértek, de utána fennmaradási és továbbépítési engedélyt kértek és kaptak.

Azon a vonalon pedig ahova eredetileg tervezték a felépítmény elhelyezését jelentősebb felszíni csapadék folyik ennél fogva az alperesi ingatlan lényegesen kevésbé lett volna használható az eredeti helyén történt megépülés esetén.

Vitatták a forgalmi értékbecslés realitását, bizonyítási indítványt tettek, az illetékügyben eljáró hatóság az iránti megkeresésére, hogy a felperesi ingatlant néhai "A" hagyatéki eljárása során 2007.évben milyen forgalmi értéken vették figyelembe az illeték kiszabásakor.

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./3/ bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a szükséges és egyben elégséges - a felajánlott - körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve érdemében helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetésével és a döntés indokolásával is - annak érdemében - az ítéltábla egyetért.

A fellebbezésben írtak kapcsán kiemeli az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás a szükséges mértékben tartalmazza a közigazgatási eljárás adatait, tartalmazza a közigazgatási határozatok számát, dátumát, a döntéseket és ebből a szempontból lényeges elem az, hogy az ítélet tartalmazza - és ezt a megyei bíróság is értékelte - hogy az alperesek hatályos fennmaradási és továbbépítési engedéllyel rendelkeznek, melynek indokát a közigazgatási szerv abban adta meg, hogy a jelenlegi helyére is építési engedély lett volna adható az alperesi ingatlan vonatkozásában. Az a tény pedig, hogy a

közigazgatási eljárás esetlegesen szabálytalan lett volna, a jelen per mikénti eldöntését illetően nem releváns.

Osztja az ítélőtábla azt a fellebbezési érvelést, hogy az elsőfokú ítélet nem pontosan vette számba a petitumot: a felperesek keresete nem bontásra, hanem a kártérítés körében az eredeti állapot helyreállítására irányult. A bontás terminus technicus a közigazgatási eljárás következménye lehetett volna, míg az eredeti állapot helyreállítására a jelen perben eredményes perlés esetén a károkozás jogkövetkezményeként kerülhetett volna sor. Mindez nem változtat ugyanakkor azon a tényen, hogy fizikai valójában bármelyik jogintézmény alkalmazása esetén a végeredmény megegyezik. A pontatlanság ugyanakkor az érdemi döntés helytállóságát nem érintette, mert a megyei bíróság a petitumnak megfelelő döntést hozott.

Abban is osztja az ítélőtábla a fellebbezést, hogy tévesen helyezkedett arra az álláspontra a megyei bíróság, miszerint az ilyen perekben kártérítésként kizárólag megtérítés ítéelhető volna meg.

Az ítélőtábla álláspontja szerint - mint ahogy azt a Pf.I.20.255/2006/6.számú részíteleében korábban kifejtette - a Ptk.100.§-ának alkalmazása esetén a Ptk.339.§-a közvetítésével és a 355.§. alkalmazásával eredeti állapot helyreállítása is elrendelhető. Más kérdés, hogy az adott konkrét tényállás tükrében ez-e a megfelelő mód a reparációra.

Ugyanakkor ítélőtábla álláspontja szerint a megyei bíróság szakkérdésben nem bírálta felül a szakvéleményt, ugyanis a szakértői kompetenciájába a zavaró tényezők meglétének ténye, illetőleg az ebből következő kár mértékének meghatározása tartozik. Az azonban, hogy ezen belül az egyes tényezők zavaró hatása szükségszerű-e avagy sem azt a felek érdekeinek összemérése során a bíróság állapítja meg.

A szakértő minden zavaró tényezőt figyelembe véve állapította meg a felperesi ingatlan forgalmi értékcsökkenését, ezzel szemben a bíróság a szükségesség - szükségtelenség értékelése során mindössze a panorama elvesztéséből eredő kárt tekintette abban az értelemben szükségtelen zavarásnak, hogy ezt az alperesek elkerülhették volna, ha a felpereseket időben tájékoztatják az építkezésük megváltozott helyéről, melyből következően a felperesek megfelelő intézkedéseket tudtak volna tenni a kár csökkentése, vagy kiküszöbölése érdekében figyelemmel mindkét fél folyamatos építkezésére.

Fentiekből következően tehát a megyei bíróság nem kármegosztást alkalmazott, felperesi oldalról nincs jogellenes magatartás, és közrehatás sem, hanem - helyesen - a felek jogos illetőleg méltányolható érdekét

figyelembe véve mérlegeléssel állapította meg a szükségességet, illetőleg annak hiányát.

Mindazonáltal ily módon helytelenül határozta meg döntése alapjául a Ptk.6.§-át (kármegosztás) a helyes törvényi alap az alperesi oldalról az együttműködési kötelezettség nem teljesítése (Ptk.4.§./1/ bekezdés), mely az alpereseket mint a szomszédos ingatlan tulajdonosait nem vitásan terhelte.

Az a fellebbezési érvelés, miszerint az alperesek kezdetben a vízátfolyással indokolták az építmény feljebb helyezését, később a panorámával, a per mikénti eldöntése szempontjából irreleváns.

A lényeg nem az, hogy milyen és a károkozás időpontjában már felmerült szubjektív indok vezetett a károkozó magatartásra, hanem a kialakult kártétel vonatkozásában a statikus helyzetnek megfelelő károkozás szükségessége, avagy sürgőssége bír jelentőséggel, azaz a zavarás milyen eredménnyel járt, az a kialakult helyzethez viszonyítottan sürgős-e vagy sem.

Az ítélet tábla álláspontja szerint tehát a megyei bíróság helyesen az érdekek megfelelő összemérésével arányos állapította meg a sürgőtelen zavarásnak megfelelő kár mértéket, érdemi döntésével a fentiek szerinti részbeni módosított indokolással az ítélet tábla is egyetért, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp.253.§./2/ bekezdése értelmében helyben hagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperesek a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján kötelesek a fellebbezési eljárásban pernyertes alperesek jogi képviseleti díjból álló másodfokú perköltsége, továbbá a Pp.78.§./1/ bekezdése és a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./2/ bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket megfizetésére.

Győr, 2008.évi július hó 3.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Lezsák József sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró